

en anden Sag; men Alt, hvad man ellers faaer i Sinde at spørge det om, skal forelægges Byraadet. Om der eksisterer Vedtægter, som bestemme, at visse Andragender med Paaskrift „Byraadet“ skulle direkte tilstilles det paagjældende Udvalg, det tør jeg ikke benægte; men jeg benægte, at Havnebestyrelsen, hvor megen Myndighed end Ministeriet har tiltaget sig der, har en saa selvstændig Myndighed overfor de Sager, som det synes, at Ministeren gennem sine Ordringer vilde antyde. Men selv om det var Tilfældet, at der findes noget Saadant i Vedtægterne, saa maa Andragendet komme frem endda. Sæde to Tilfælde, Andragenderne om Nedsættelse af Havnetaxterne fra to forskellige Jungerende i Årsens, er jeg meget tilbøjelig til at tro, at der har man ikke overladt disse Sagers Afgjørelse til Havnebestyrelsen uden Raadets Samtykke. Men det ligger jo ikke for i Diebliffet; her er ikke Spørgsmaal, om der gives i Vedtægten Bestemmelse om, at de Andragender f. Ex., som her specielt ere nævnte, skulle sendes til dette Udvalg; thi er det givet, og kan Formanden bevise, at han har fulgt Vedtægten's Forretningsorden og sendt Andragendet til vedkommende Udvalg, ja saa er der Intet at klage over, saa er det Udvalget og dets Formand, man skal henvende sig til. Men det er slet ikke Tilfældet. Tilfældet her er, at Indenrigsministerens Borgmester i Tillid til dens Velvillie, der maatte vises ham af hans høie Foresatte, naar Sagen skulde komme paa Tale senere — og denne Velvillie er Borgmesteren i Årsens utvivlsomt værdig til, vi kjende ham jo fra andre Forhold, han har tidligere været paa Dmtale her — siger: Det Andragende behager mig ikke, jeg har efter Forretningsordenen ingen Forpligtelse til at sende det til noget Udvalg, jeg lægger det til Side til den Tid, det behager mig! Det er det, som er sket! Ministeren har ikke en eneste Stavelse til overs som Misbilligelse af dette. Naar dette kan ske, og lovligt ske — jeg benægte bestemt dette, den ærede Minister vil ikke finde en eneste Løddel i alle de Forhandlinger, der ere førte indenfor de sidste 25 Aar om kommunale Sager, som berettiger ham til at antage, det kan ske lovligt — kan det ske, siger jeg, saa vide vi, hvad en Borgmester kan gjøre, der er lidt i Forlegenhed, saa udsætter han de Andragender, der komme til ham f. Ex. nogle Maaneder før et Valg — her er jo endog Tale om 1½ Aar — saa udsætter han forskjellige andre Forslag, som ere indkomne til ham, angaaende Beslutninger osv., angaaende Foranstaltninger i Kommunen, i det Haab: nu faae vi næste Byraadsvalg om nogle Maaneder, og saa

faar jeg, Borgmesteren, Flertal; saa kunne de komme frem! Ja, det er jo kun Undtagelser; Undtagelser paa Tid for nogle Sager, ellers følger han jo Reglen! Og Reglen vil han naturligvis følge i de følgende 6 Aar, hvori han har Flertal i sit Byraad. Men hvad skulle alle disse Omveie og Bortforklaringer til? Den simple Regel er jo den, at han som kongevalgt Formand for Byraadet er forpligtet til uden Ophold aldeles bestemt, naar Andragendet foreligger, at føre det paa Dagsordenen til det følgende Møde. Nu siger jo Ministeren, at der kan træffes Tilfælde, hvor en Sag, om ikke i Formen, saa dog i Realiteten, tidligere er afgjort, og saa kan Borgmesteren finde og personlig skjønne, at denne Sag bør ikke komme for igjen. Men det har Borgmesteren intet Steds Kompetence til, ikke i fjærneste Maade! Han har at forelægge Andragendet, og saa kan Byraadet skjønne, og skjønne, som nu f. Ex. Følteshinget eller en anden Forsamling skjønner, naar det bliver overhøret af det samme Andragende: Bort med det! Vi have spildt Tid nok paa det! Men Borgmesteren kan ikke selv skjønne paa Byraadets Vegne; det har ingen Kompetence til. Den ærede Indenrigsminister læser Kommunalloven feil, naar han tror, der paa noget Punkt er givet Borgmesteren Kompetence til at skjønne i saadanne Sager paa noget Byraads Vegne; thi hende kan det da, at i den Mellemtid der er gaaet, ere de samme Byraadsmedlemmer, efter at de have forhandlet denne Sag og nu senere have faaet andre Oplysninger, komme til en anden Indsigt, og dernæst kan ogsaa Andrageren have givet andre Grunde. Alt dette kan kun den Autoritet, til hvem Adressen er rettet, skjønne over med Nette, og ikke den vilfaarlige, indenrigsministerielle Borgmester. Saa er der det andet Tilfælde, at det kunde være, at et Andragende ikke henhørte under Byraadets Kompetence. Ja, om det henhører under dets Kompetence eller ikke, det maa jo da afgjøres af den Autoritet selv, til hvilken Andragendet er stilet. Borgmesteren kan være fuldstændig klar paa det for sit Vedkommende, men han er nødt til at forelægge det. Hvad han kan, er, at han, naar han har forelagt det, og Byraadet mener, at det henhører under dets Kompetence og tager Beslutning, som om det var berettiget dertil, saa kan henvise til § 12 og sige: Beslutningen sættes ud af Kraft, da Byraadet har overtraaet sin Kompetence. Men paa Forhaand kan han ikke gjøre det; thi ogsaa han kan tage feil i sit Skjøn over Kompetence. Jeg har saaledes overfor Ministerens Mening med Hensyn til Kompetence-spørgsmaalet, at det var Noget, Borgmeste-